

Điều đặc biệt

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Tháng năm không ở lại”)

Panda bảo rằng tôi thật ngốc khi cứ mãi trốn tránh tình cảm của mình. Điều quan trọng nhất, Hoàng chẳng có vấn đề gì cả và tôi cũng chẳng có lí do gì để trốn tránh bản thân. Chỉ là tôi thật hèn.

Cái nắng vàng vọt đã khuất đi đâu mất, để lại ngoài mái hiên những khoảng đen kịt với đủ thể loại hình thù, từ vài cành cây lá xum xuê hay bóng vài người, vài chiếc xe đang hối hả lướt qua. Trời đã sang xuân mà cái lạnh mùa đông vẫn còn do dự nán lại ở đâu đó, chực chờ dịp thổi bung mái tóc của tôi. Tiệm hôm nay ế kinh khủng, lèo tèo vài người ở khu thiếp 3D, mấy cái thiếp cũ kĩ đã lên mùi mốc meo mà tôi đã ra sức thuyết phục gã chủ quán khó ưa thay đổi lại được đám trẻ ngắm nghía hết sức nhiệt tình. Tôi chống cằm nhìn lũ trẻ chăm chăm, lâu lâu lại thở dài đánh sượt một tiếng khiến chúng nó quay lại trở mắt nhìn. Ngoài cửa sổ, người ta nô nức nối đuôi nhau, tranh thủ ra đường tận hưởng khí xuân đang căng tràn, còn tôi, một con bé 17 bẽ gãy sừng trâu lại phải giam mình trong quán với bốn bức tường hồng rực mắt. Đám trẻ thăm thì, suy đi xét lại rồi quyết định mang đến quầy tính tiền ba cái thiếp 3D, một hồng, một tím, một xanh, rực rỡ. Ấy thế mà tôi chẳng niềm nở nổi, cố nặn ra nụ cười đáp lễ rồi quẳng ba cái thiếp vào túi, đưa cho chúng. Tụi nhỏ chẳng thừa quan tâm đến thái độ của tôi, vui vẻ nhận túi rồi nhanh chóng hòa vào dòng người đang chen ngang trước mắt.

Tôi chán nản rút điện thoại, xả hết mọi cảm giận lên màn hình với mấy quả trái cây đang nhảy nhót trước mắt, chỉ tại ông chủ quán ham chơi với em nào xinh đẹp mà tôi phải ì cổ ngồi làm thêm giờ thế này. Đang mải mê chém quã, tôi không biết có khách vừa vào quán, cho đến khi kịp nhận ra thì cậu ấy đã đứng trước mặt tôi với vài mô hình papercraft được gấp dán công phu.

Hoàng ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi, và ngược lại. Tôi không quen cậu, chỉ biết cậu qua những lời kể, hoặc gặp cậu trong các buổi họp bí thư. Tuy vậy, ấn tượng cậu để lại trong tôi là không ít. Tụi trong trường kháo nhau rằng Hoàng không được bình thường về giới tính nên đi đâu cũng chỉ một mình. Nhìn cách ăn mặc những tông màu chói mắt, nụ cười e thẹn, chất giọng với

âm vực cao của cậu, tôi đã tin sái cổ. Hoàng hay xuất hiện trong các dịp lễ hội của trường cùng những bài hát điệu đà chảy nước của tụi con gái. Cậu thích đồ handmade, thứ mà con trai chính hiệu hiếm khi mê thế nên học sinh trong trường hay gọi cậu là Hoàng mẽch (made), tôi không hiểu lắm và cũng chẳng cần hiểu.

Hoàng thấy tôi, cất giọng chào:

“Hi, Vy!!! Cậu làm ở đây hả?”

“Ừ, cũng lâu rồi.”

Cậu ấy không giấu nổi niềm vui trong mắt, dù nó đã được bảo bọc bởi lớp kính dày ba độ là ít. Hoàng phô ra chiếc răng khểnh dễ thương mà chúng tôi hiếm khi được chiêm ngưỡng. Những định kiến về cậu bắt đầu mờ dần trong tôi dù chưa có điều gì rõ ràng. Cậu không hề kênh kiệu như mấy thằng con trai hay nhận xét, cậu cũng không éo lá đến mức bị cho là đàn bà. Chỉ là cậu ít nói và hiền như cục đất. Bây giờ, mấy tụi con trai thường khoái hình mẫu “bad boy”, tức là phải nổi trội về hình thức và tỉ lệ nghịch với tính nghiêm túc. Tôi không bảo tụi nó thích đùa giỡn, nhưng là đàn ông chính hiệu (theo cách mấy chàng trong lớp tôi định nghĩa) thì phải có một lịch sử tình trường dày dặn, phải được nêu tên trước cờ vào sáng thứ hai đầu tuần, bất kể lí do. Khác Hoàng, cậu khá kín tiếng, ngoại trừ việc cậu thích mặc áo quần sặc sỡ thì tôi không đủ khả năng bào chữa.

Tôi tính tiền cho cậu, trơ ra khuôn mặt phờ phạc vì chán nản và mệt mỏi. Hoàng không về vội, nán lại nói chuyện đôi chút với tôi. Sự thật thì câu chuyện của cậu khá thú vị, hoặc tệ nhất là nó cũng đủ kéo tôi ra khỏi cơn buồn ngủ đang ghì nặng trong đầu.

Vy là một cô gái thú vị, không phải chỉ đến lúc được nói chuyện trực tiếp tôi mới nhận ra điều đó. Câu chuyện có vẻ khá dài nếu nó được bắt đầu từ lúc tôi học lớp 10, trong lần hộp bí thư đầu tiên. Vy là bí thư nữ nhỏ tuổi nhất trong phòng nhưng cậu không hề kém cạnh đàn anh, đàn chị khi liên tục đề đạt một số ý kiến được thầy đánh giá cao. Nếu chỉ dừng lại ở đó thì đây là câu chuyện ngắn nhất mọi thế kỷ.

Tôi bắt gặp Vy đang ngồi trên nóc hành lang sau giờ học. Cậu vắt vẻo ở cao

tít trên lớp ngói đã sờn màu. Trái với hình ảnh mẫu mực tôi được chứng kiến ở phòng thầy bí thư, Vy bây giờ là một cô bé 16 đúng nghĩa, lãng mạn, thích mơ mộng (hoặc tôi đã tự cho là vậy), thậm chí vi phạm cả nội quy trường khi leo lên nóc hành lang để ngồi. Sân trường vắng teo, học sinh đã về hết. Ánh nắng chiều chưa tắt, còn đang say mê nhảy nhót cùng tiếng hát lanh lảnh của Vy, bài “The show” của Lenka. Và thú thật thì, tim tôi đã nhảy lên một vài nhịp đặc biệt trước hình ảnh đầy sức sống, rạng rỡ dưới ánh nắng nhạt màu của Vy chiều hôm ấy.

Và câu chuyện có vẻ ngăn lại nếu nó được bắt đầu vào một chiều xuân, lần đầu tiên tôi được nói chuyện với Vy theo đúng nghĩa. Khuôn mặt cậu ỉu xiu vì phải làm việc quá giờ nhưng lại chẳng thể trách than một lời, quán vắng, tôi quyết định ngồi lại tán dóc với cậu. Mọi người bảo tôi có vấn đề về giới tính và tôi cá là Vy có nghe được tin này nên chẳng lạ gì khi ban đầu, cậu khá dè chừng với tôi. Có sao, tôi dùng những mẫu chuyện hài hước góp nhặt được trên mạng để kể cho cậu nghe, cứ tưởng cậu sẽ nhàm chán thế mà Vy lại cười sặc sụa. Cậu bảo không dùng facebook nên ít biết những thứ như thế. Tôi khá bất ngờ trước sự đặc biệt của Vy, nếu không muốn nói là lập dị. Tin được không khi một cô nàng 17 tuổi thời này không biết dùng facebook.

“Thế mà hay. Trên đó có nhiều vấn đề.”

“Thế sao cậu còn dùng?” – Vy hỏi ngược.

“Ờ thì....phải dùng để biết mà còn chỉ lại cậu chứ.”

Vy nhìn tôi lém lỉnh trước thái độ lúng túng hiếm có. Cô nàng có vẻ đã cời mở hơn khi than thở với tôi về gã chủ quán khó ưa hay bắt cô làm thêm giờ, dù sau đó, gã có đãi ngộ hậu hĩnh. Vy chu mỏ, nhăn trán, mặt đỏ hăm hăm như thể Trương Phi. Tôi phì cười, cô nàng quả thật hay ho.

Nắng ngoài đường vàng ươm, những hình thù ngộ nghĩnh in trên đường cũng dần biến mất, kéo cuộc nói chuyện của chúng tôi dài ra lê thê.

Nhưng tuyệt nhiên, như cả hai cũng thăm hiểu, không ai dả động đến cuộc sống riêng của người còn lại, chủ đề chính chỉ giới hạn lại ở mức chung chung như thời tiết, xe cộ, hay một vài món đồ handmade có vẻ lạ lạ. Và một lần nữa, tôi thấy Vy thật rực rỡ trong ánh nắng chiều.

Anh chủ quán vừa về, chúng tôi cũng vội vã tạm biệt nhau, không một lời hẹn gặp lại. Không dừng, tôi muốn để lại một câu hẹn lửng lơ nào đấy nhưng khi điều đó kịp thốt ra, Hoàng đã mất bóng trong dòng người đang chen chúc ngoài vỉa hè. Tôi thoáng thở dài khó hiểu. Anh chủ quán nhìn một cách khôi hài rồi ghé tai tôi thì thầm.

“Chàng đấy hả?”

Tôi lắc đầu quầy quậy. Dù cuộc nói chuyện khiến tôi có phần thiện cảm với Hoàng, nhưng những lời bàn tán về cậu vẫn chưa thật sự dứt hẳn trong tôi. Giữa tôi và cậu vẫn có những khoảng lặng, khoảng riêng và thật khó để phá vỡ chúng khi định kiến của tôi dành cho cậu không dễ phai mờ.

Tôi điện thoại cho Panda khi đã nằm yên trong đống chăn gối xuề xòa. Tôi thích gọi cậu là Panda hơn cái tên Kiều Linh nghe “sến rện”, vì cô nàng lúc nào cũng thức khuya dụi mắt kính sử, kết quả sẽ cho ra đôi mắt đặc trưng của panda. Tôi nghe tiếng phụt nước mạnh trong điện thoại, như thể nó đang muốn rót cả cốc nước lạnh vào tai người nghe.

“Mày có điên không mà cảm tình với loại đàn bà đó?”

“Điên vừa thôi. Tao đâu có bảo mình cảm tình với hắn, chỉ là những lời đồn về hắn có vẻ thật thiệt quá.”

“Tao không biết. Mày mà có cảm tình với loại đấy là tao bỏ xó mày luôn.”

Panda hoàn hảo từ đầu đến chân (đúng nghĩa đen lẫn nghĩa bóng), chỉ trừ phần phân biệt những người đồng tính. Cô nàng không thích chơi với những người thuộc giới tính thứ ba, cũng như càng không chấp nhận cho bạn mình thích họ. Ấy thế mà tôi có nói gì đâu, chỉ mới bảo Hoàng có vẻ thân thiện thì cô nàng đã phụt nguyên ngụm nước, hét toáng lên trong điện thoại. Thử hỏi, nếu một ngày nào đó, tôi bảo rằng mình thích Hoàng, có khả năng cô nàng sẽ đến nhà gõ cửa tôi mà hỏi tội mất. Có điều, chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra.

Tôi lon ton lên thư viện tỉnh mượn sách. Chiều thứ hai, người ra vô đông kinh khủng khiếp. Thư viện có những kệ sách đồ sộ với hàng nghìn đầu sách khác nhau, được sắp xếp khá rối mắt. Thế nên, chẳng khó hiểu gì, khi một

đưa nhác nhóm như tôi lại kiên quyết trung thành với kế tiểu thuyết Trung Quốc. Không hẳn là mê nhưng tôi thích ngồi cạnh cửa sổ, bên những tán lá xanh mơn mớn, khẽ lật mở những trang sách mềm, kiêu diễm như những tiêu thư dài các trong hoàng gia. Tôi thích ghế ngồi số 9, vì nó đáp ứng đủ mọi yêu cầu của tôi. Vừa đặt hai cái bàn tọa xuống ghế, tôi vô tình thấy một dáng người quen thuộc ở góc phòng. Cậu ta ngủ ngời với tư thế nằm sải lai trên bàn. Tôi tò mò tiến lại, không giấu nổi cảm giác ngờ ngợ quen thuộc.

Hôm nay là ngày không nắng nhưng khuôn mặt cậu vẫn chói chang vô vàn tia sáng lấp lánh. Hoàng ngời đây, đang ngủ say sưa, không kịp chứng kiến khuôn mặt sừng sờ của tôi. Cậu không đeo kính như mọi hôm, được dịp khoe ra khuôn mặt điển trai như thiên thần, vậy mà bấy lâu nay, dù gặp hay thấy cậu trên sân trường, tôi vẫn không thể nhìn ra. Sự thay đổi ánh sáng trước mặt khiến cậu nhú mày tỉnh giấc, tôi hoảng hốt chỉnh sửa trạng thái của mình.

Tôi suýt giật bắn khỏi ghế khi thấy Vy đang đứng trước mặt, khuôn mặt, dù cố, vẫn tố cáo cô nàng vừa phát hiện một điều ngạc nhiên gì đấy. Tôi vội vã tìm kính đang bị đè dưới những trang sách. Lúc bấy giờ, cô nàng mới xụ mặt lại trước khi nở một nụ cười thật tươi với tôi.

Rồi, chúng tôi lại ngồi nói chuyện với nhau. Tôi phân bua rằng đây là lần đầu tiên mình đọc sách tại thư viện tỉnh. Mà đúng thế thật, mọi lần, tôi chỉ thích mượn sách về nhà nghiên cứu chứ không có thói quen ngồi đọc tại chỗ.

“Hôm nay rảnh rồi, tớ muốn ngồi lại đọc. Bên khu sách khoa học kín chỗ nên mới phải sang đây. Không ngờ gió mát quá, ngủ hồi nào không hay.”

“Ồ...” – Vy há to mồm, thể hiện sự ngạc nhiên thái quá của mình. Tôi phì cười.

Lần trước, khi chia tay cô bạn, tôi đã định hẹn một ngày gặp lại, nhưng, suy cho cùng, Vy liệu có thích giao tiếp với người như tôi không? Những tin đồn về giới tính hoàn toàn không chính xác nhưng chẳng có một cách nào hay ho để chứng minh cho Vy điều tế nhị ấy. Nếu đủ tinh tế, ắt cậu sẽ tự hiểu. Vy thường xuyên nhìn ra ngoài cửa sổ, chốc chốc lại uể oải vươn vai như quý cô sang trọng. Nhận ra nụ cười có vẻ...vô duyên trên khuôn mặt tôi, Vy nhìn chăm chú.

“Cậu thích sách khoa học?”

“Ừ”

Vy nhìn tôi nghi hoặc, cũng phải, nếu cô nàng cho rằng tôi có vấn đề thì niềm đam mê khoa học có vẻ khó xảy ra. Giải quyết mối nghi ngờ của Vy, tôi kể cho cậu nghe những câu chuyện về sao đêm. Tôi bảo mình có một chiếc kính thiên văn màu đen và sẽ cho cậu chiêm ngưỡng nếu muốn.

Trong lúc tôi thao thao bất tuyệt với đề tài sở trường, Vy đột nhiên cắt ngang bằng một câu hỏi mang đầy tính thăm dò.

“Thế cậu có định chọn sao cho mình không?”

“Có chứ, nhưng chắc chắn nó sẽ không nằm ở phương Bắc.”

“Tại sao?”

Tôi cười, nhìn cái cách mà Vy tò mò, không đáp vội, để một ngày nào đó, tôi sẽ nói cho Vy nghe, dĩ nhiên, cùng với những tình cảm chân thật nhất của mình.

Bằng một cách thật thà nhất, chúng tôi nói chuyện với nhau, về sở thích của Hoàng cùng lời lý giải về ngôi sao phương Bắc. Hoàng lém lỉnh không chịu trả lời, chỉ bảo rằng một ngày đặc biệt sẽ nói với tôi. Tôi ngờ ngợ điều gì ấy, không rõ ràng nhưng đủ khiến mình nao nức. Hoàng đặc biệt, theo nhiều cách, bằng trực giác của một XX, tôi biết Hoàng không hề gặp trục trặc về giới tính. Thế nên, chúng tôi đã gần nhau hơn một chút và tuyệt nhiên, nếu vô tình gặp nhau trên sân trường, cả hai chỉ mỉm cười rồi lướt ngang nhau. Không ai phàn nàn về điều đó.

Tôi kể Panda nghe những mẫu chuyện vụn vặt mà tôi đã tích góp được với Hoàng. Con nhỏ tuy có định kiến với người thuộc thế giới thứ ba nhưng lại cực kì chân thành trong tình cảm. Nó biết cảm giác của tôi với Hoàng và sau khi chắc rằng mọi thứ là chính xác, Panda để tôi tự do chứ không “bỏ xó” như đã từng hù. Dĩ nhiên, tôi không thích Hoàng. Chỉ là tôi nhận ra rằng, Hoàng không hề đàn bà như học sinh trong trường vẫn đồn.

Vy gần gũi tôi hơn sau cuộc nói chuyện ở thư viện. Chúng tôi đã có những kỉ niệm riêng mà không ai có thể biết. Cả tôi và Vy đều muốn thế. Tôi thật thà kể Vy nghe lí do tại sao người ta lại đồn thổi về giới tính của tôi. Vy nhìn tôi, như sẻ chia, như thấu hiểu.

“Mẹ tớ thích con gái nhưng cả nhà tớ lại toàn con trai. Là con trai út và không có ý định sinh thêm, từ lúc tớ còn nhỏ, mẹ hay xem tớ là con gái, để cưng chiều và nũng nịu.”

Cậu nghiêng đầu nghe tôi trình bày. Mớ tóc dày cộm được vuốt sang một bên để lộ chiếc cổ trắng ngần. Trông Vy thanh thoát như một thiên sứ.

Chúng tôi không chỉ nói với nhau về những chủ đề chung chung nữa, sau khi giải thích cặn kẽ và tôi nghĩ Vy đã hiểu, chúng tôi bắt đầu nói về cuộc sống của nhau, bằng cách tự nhiên nhất. Tôi không giấu giếm chất giọng dở tệ của mình, để lộ cho Vy thấy mình là một cậu bé ham chơi, ham vui như bản chất vẫn thế.

Cho đến khi, một ngày nắng, tôi đã kể Vy nghe về cô bé đặc biệt mình từng thấy trên nóc hành lang cùng những tình cảm tự nhiên, chân thành nhất đã nảy nở sau đó. Tôi không giấu nổi sự hứng khởi của mình với câu trả lời của Vy. Nhưng thay vào đó, Vy không nói gì cả, cậu chỉ im lặng nhìn ra phía trước. Câu chuyện của tôi như lọt tòm vào khoảng không, bị hút vào một lỗ đen bất tận.

Khoảng thời gian chúng tôi có với nhau đủ dài để những tình cảm bé nhỏ được dịp len lỏi. Tôi thú nhận rằng mình có cảm giác đặc biệt với cậu và thật điên rồ khi nó chớm nở ngay lần đầu tiên tôi nói chuyện cùng cậu, khi tôi còn chưa có đáp án cho những lời đồn. Tôi thích những chiều chủ nhật cùng Hoàng lòng vòng đâu đó giữa lòng thành phố. Tôi cũng thích những cuộc nói chuyện bất tận về những ngôi sao, lúc hai đứa chỉ là những chiếc bóng nhỏ xíu trong thư viện. Tôi thích cái cách cậu chăm chú với mô hình giấy. Tôi thích tất cả ở cậu vì với tôi, cậu là một người đặc biệt. Nhưng cũng xin thú nhận thêm, tôi là một đứa cực kì hèn nhát.

Hoàng đã kể với tôi về một cô bé thích hát trên nóc hành lang và ngay từ khi bắt đầu câu chuyện, tôi đã biết đó là mình. Hoàng gián tiếp bảo rằng cậu dành tình cảm cho tôi và muốn một điều gì đấy đặc biệt sẽ xảy ra giữa hai đứa. Tôi

không trả lời, chính ra là không đủ dũng cảm để trả lời. Tôi chưa thực sự sẵn sàng cho một mối quan hệ với nhiều rào đón. Lũ bạn vẫn không ngừng kháo nhau về Hoàng và tôi thì nín bặt, chưa một lần lên tiếng bảo vệ cậu, rằng Hoàng là một người bình thường, chẳng có gì để chọc ghẹo. Tôi lẩn tránh về những ngày sau đó, lúc mà lũ bạn phát hiện ra, tôi sẽ phải nói làm sao. Tôi sợ nên tôi im lặng và nhẹ nhàng tách khỏi cậu.

Vy đã không gặp tôi từ buổi chiều hôm ấy, khi mà những tình cảm đã thỏa dịp bộc bạch. Tháng hoặc, tôi thấy Vy trên sân trường. Cô bạn thiên sứ chỉ cúi gằm mặt và lướt qua. Vy không thoát ra những định kiến đã từ lâu đi cùng với tôi. Cô bạn, với tôi, có lẽ, đã từng rất đặc biệt, nhưng xét cho cùng, bây giờ, đấy cũng chỉ là một người bình thường lướt qua mắt tôi. Tôi không trách Vy và hiểu cho cậu nên chính mình cũng đang tự thoát ra những thói quen đã từng trân trọng. Cô bé ngồi hát trên nóc hành lang luôn là một hình ảnh rạng rỡ trong tôi.

Panda đang ngồi trước mặt cùng ly trà sữa trên tay. Con bạn không nói gì, chỉ im lặng nhìn tôi chăm chú.

“Mày kêu tao ra đây chỉ để nhìn mày ủ rũ thế hả? Tao về.”

“Thôi đừng.”

Sau bao do dự, tôi quyết định kể cho Panda nghe toàn bộ câu chuyện. Con nhỏ đang xoay xoay ống hút trong miệng. Tôi chỉ sợ sau khi nghe xong câu chuyện về Hoàng, nó sẽ phun nguyên ngụm trà sữa. Con bạn lâu lâu lại nhúu mày như đang cố nén nguyên một cục tức trong bụng, chờ tôi chốt hạ để phun trào. Panda sẽ nói gì nhỉ? “Mày đúng rồi.”, “Tốt lắm Vy à.” hay “chuẩn xác, tên đàn bà ấy thì quen làm gì?” Tôi chờ một sự ủng hộ từ con bạn thân.

“Mày hèn thật.”

Đó là tất cả những gì Panda nói. Tôi cũng chẳng thể phản bác gì thêm, chỉ lặng thinh nhắm nháp những lời “giáo huấn” của nhỏ. Panda bảo rằng tôi thật ngốc khi cứ mãi trốn tránh tình cảm của mình. Điều quan trọng nhất, Hoàng chẳng có vấn đề gì cả và tôi cũng chẳng có lí do gì để trốn tránh bản thân. Chỉ là tôi thật hèn. Con nhỏ mắng tôi thậm tệ, cũng chỉ vì muốn tôi ngộ ra những điều cần thiết và quan trọng.

“Mày đã tìm hiểu về ngôi sao phương Bắc chưa?”

Sau một thời gian, tôi quên bằng mất ngôi sao phương Bắc hôm nào và cứ đinh ninh rằng, nó chẳng đáng bận tâm. Hôm nay bị Panda lật lại, tôi ngớ người, trong khi con bạn đang nhìn tôi bằng nửa con mắt. Tôi thích nhỏ vì thế. Panda luôn thẳng thắn và quyết liệt trong việc giải quyết vấn đề.

“Mày ngốc thật. Nói một cách đơn giản nhất để đứa ngu si như mày có thể hiểu là phương Bắc có rất nhiều sao, ngôi sao không nằm ở đẳng ấy sẽ là những ngôi sao đặc biệt nhất.”

Trong thoáng chốc, tôi hiểu ra những điều cô bạn thân đang nói, cả những điều cậu bạn kia đang ấp ủ trong lòng. Với Hoàng, tôi là ngôi sao đặc biệt, là ngôi sao mà cậu mong rằng sẽ đứng ra riêng lẻ để ủng hộ cậu, sẽ không hỗn độn trong những lời bàn tán thất thiệt. Và cậu đã hi vọng biết bao rằng tôi sẽ thừa nhận điều đấy. Chỉ mình tôi là cứ phải sợ sệt, lẩn tránh.

Gõ nhẹ vào đầu, tôi thú nhận rằng mình thật ngốc. Đúng như Panda nói. Hoàng chẳng có vấn đề gì cả. Tôi, rốt cuộc, phải lo lắng điều gì cơ chứ?

Tạm biệt Panda, tôi nhấn pedal thật mạnh, chạy về phía cuối con đường, nơi nắng đang ngập tràn trong mọi góc ngách. Tôi biết Hoàng đang ở đấy. Cậu sẽ ra sao khi thấy tôi đến và chìa bàn tay ra trước mặt nhỉ? Nhưng tôi biết chắc chắn rồi cậu sẽ cười.

Không dừng, một giọt nắng đọng đầy trong mắt.